

Sygn. akt VIII C 2259/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 maja 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko E. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego E. J. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 271,89 zł (dwieście siedemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 maja 2018 r. do dnia 10 maja 2019 r.,

2. zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) kwotę 271,89 zł (dwieście siedemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) rozkłada na 14 (czternaście) miesięcznych rat, w tym:

a) 13 (trzynaście) rat po 20 zł (dwadzieścia złotych) każda,

b) ostatnia 14-ta (czternasta) rata w wysokości 11,89 zł (jedenaście złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy), płatnych z góry do 15-go (piętnastego) dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ustalając termin płatności pierwszej raty do 15-go (piętnastego) dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku

3. nie obciąża pozwanego kosztami procesu,

4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz r. pr. A. T. kwotę 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt VIII C 2259/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 maja 2018 roku powód (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu E. J. powództwo o zapłatę kwoty 271,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 31 sierpnia 2015 r. strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). W związku z zawarciem umowy pozwany przyjął na siebie zobowiązanie o charakterze niepieniężnym do utrzymywania karty SIM, wydanej mu przy zawarciu umowy, w stanie aktywności przez cały okres, na który umowa ta została zawarta. Pozwany nie wywiązał się z postanowień umownych, na skutek czego

przedmiotowa umowa została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie abonenta, zaś karta SIM dezaktywowana. Pozwany nie wykonał zatem przyjętego na siebie zobowiązania niepieniężnego, na skutek czego powód zażądał zaspokojenia roszczenia o zwrot równowartości otrzymanej ulgi pomniejszonej proporcjonalnie za okres od zawarcia umowy do jej rozwiązania. Na żądanie pozwu składa się kwota 256,03 zł tytułem zwrotu ulgi objętej dokumentem nr (...) wystawionym w dniu 23 maja 2017 r. z tytułu niezapłaconych rat oraz kwota 15,86 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia po wskazanej dacie płatności do dnia 12 maja 2018 r.

(pozew k. 3- 5)

W dniu 7 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył E. J. podnosząc, że żądana przez powoda kwota z uwagi na trudną sytuację majątkową pozwanego, jest dla niego zbyt wysoka.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6 v- 10)

Postanowieniem z dnia 13 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne złożenie sprzeciwu.

(postanowienie k. 19)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Ponadto w piśmie przewodnim pełnomocnik powoda wyjaśnił, że zawierając umowę w dniu 31 sierpnia 2015 r. na czas oznaczony pozwany zobowiązał się do dokonania 12 obowiązkowych doładowań kwotą 35 zł, a następnie 12 kolejnych obowiązkowych doładowań kwotą 70 zł. Ponieważ pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania strona powodowa w dniu 23 maja 2017 r. wypowiedziała umowę o świadczenie usług ze skutkiem na dzień 22 czerwca 2017 r. Roszczenie powoda znajduje swoją podstawę w art. 57 ust. 6 prawa telekomunikacyjnego i stanowi opłatę z tytułu zwrotu ulgi w związku z przedwczesnym zakończeniem umowy. Ponadto strona powodowa przedstawiła sposób wyliczenia kary umownej. Na koniec powód wskazał, że po prawomocnym zakończeniu postępowania pozwany może złożyć wniosek o rozłożenie świadczenia na raty.

(pozew k. 27- 29, pismo powoda k. 22- 26)

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

(postanowienie k. 68)

W piśmie z dnia 28 lutego 2019 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, a w przypadku jego uwzględnienia o rozłożenie świadczenia na raty. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła zawarcie z powodem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie pozwany zakwestionował ważność umowy z uwagi na to, że zawarł ją w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. E. J. jest leczony psychiatrycznie od 1983 r., w związku z tym w 2014 r. i dwukrotnie w 2015 r. był hospitalizowany. Postanowieniem wydanym w sprawie VIII RNs 449/11 sąd rodzinny ustalił istnienie przesłanek do przyjęcia pozwanego do domu pomocy społecznej bez jego zgody.

(pismo procesowe k. 76- 78)

Postanowieniem z dnia 5 marca 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 91)

Na rozprawie w dniu 6 maja 2019 roku ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na to, że roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w związku z chorobą psychiczną pozwanego. W przypadku uwzględnienia powództwa pełnomocnik pozwanego wniósł o rozłożenie świadczenia na raty po 10 zł miesięcznie.

(protokół rozprawy k. 97)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem wydanym w sprawie VIII RNs 449/11/psych Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi uznał, że istnieją przesłanki do przyjęcia E. J. do domu pomocy społecznej bez jego zgody.

(postanowienie k. 10 v.)

W dniu 31 sierpnia 2015 r. E. J. zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Na podstawie umowy powód zobowiązał się do świadczenia określonych usług telekomunikacyjnych, a pozwany do uiszczania opłat zgodnie z cennikiem w formie przedpłat dokonywanych przez doładowania konta (prepaid). Pozwany zobowiązał się do utrzymywania aktywnej karty SIM przez oznaczony czas obowiązywania umowy (pkt. 1.2 umowy). Umowa została zawarta na czas oznaczony do wykonania ostatniego obowiązkowego doładowania kwotą minimalną, którego termin upływał z końcem 31 sierpnia 2017. Pozwany miał obowiązek w każdym z pierwszych 24 cykli rozliczeniowych co najmniej jeden raz doładować konto kwotą minimalną. W związku z zawarciem umowy powód udzielił pozwanemu ulgi w wysokości nie mniejszej niż maksymalny wymiar kary określonej w pkt. 6.2 umowy. Jednostronne rozwiązanie umowy przed upływem czasu oznaczonego, na który została zawarta, dokonane przez pozwanego lub powoda z winy pozwanego, oznaczało naruszenie przez pozwanego zobowiązania niepieniężnego do utrzymania aktywnej karty SIM przez ten czas. W takim przypadku pozwany miał zapłacić na pisemne żądanie powoda karę umowną, której maksymalny wymiar wynosił 928,67 zł. Zgodnie z pkt. 6.3 kara umowna ulegała pomniejszeniu o proporcjonalną wartość jej maksymalnego wymiaru za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 31- 32, k. 33- 37, warunki oferty promocyjnej k. 38- 40, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz abonentów (...) k. 41- 44)

Pismem z dnia 23 maja 2017 r. (...) S.A. w W. poinformował E. J. o rozwiązaniu z dniem 22 czerwca 2017 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...).

(pismo powoda k. 46)

Pozwany posiada orzeczenie zaliczające go do znacznego stopnia niepełnosprawności. E. J. od 1 marca 2018 r. otrzymywał rentę w wysokości 1.029,80 zł. Decyzją z dnia 5 października 2018 r. Prezydent Miasta Ł. przyznał pozwanemu zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 184,42 zł. Od 1 stycznia 2018 r. E. J. ponosi opłatę w wysokości 704,90 zł w związku z pobytem w domu pomocy społecznej.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 65, pismo ZUS k. 62, decyzja Prezydenta Miasta Ł. k. 63, k. 64)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od E. J. kwoty 271,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 31 sierpnia 2015 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). Na żadaną przez powoda kwotę składa się 256,03 zł tytułem zwrotu przyznanej ulgi objętej dokumentem nr (...) wystawionym w dniu 23 maja 2017 r. oraz kwota 15,86 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia po wskazanej dacie płatności do dnia 12 maja 2018 r. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł zarzut nieważności umowy z uwagi na to, że zawarł ją w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli z powodu choroby psychicznej. Z tego samego powodu w ocenie E. J. żądanie pozwu było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Rozważania w sprawie należy rozpocząć od stwierdzenia, że niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że E. J. zawarł z (...) S.A. w W. w dniu 31 sierpnia 2015 r. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia powyższej umowy, stwierdził jednak, że jest nieważna. W ocenie E. J. z uwagi na chorobę psychiczną w dniu zawarcia przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Na okoliczność dotknięcia chorobą psychiczną pozwany przedstawił szereg dokumentów z leczenia szpitalnego które w istocie potwierdzają, że pozwany był kilkakrotnie hospitalizowany z tej przyczyny. Jednak z samego faktu, że E. J. w okresie, w którym zawierał przedmiotową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych cierpiał na chorobę psychiczną nie wynika jeszcze, że w związku z tym w dniu 31 sierpnia 2015 r. znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Powyższa okoliczność powinna zostać wykazana stosownym dowodem w postaci opinii biegłego z zakresu psychiatrii. Jednak pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, takiego wniosku dowodowego nie zgłosił. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Wobec tego twierdzenie strony pozwanej o nieważności przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych spowodowanej chorobą psychiczną, nie zasługiwało na uwzględnienie, jako nieudowodnione.

Również nie podzielił Sąd zarzutu sprzeczności żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego. Zarówno w judykaturze (np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 17 października 2000 r. [SK 5/99 OTK 2000/7/254](#), wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2014 r. [IV CSK 196/13 OSN - ZD 2015/2/23](#), LEX nr 1436078 i dalsze wskazane w uzasadnieniu orzecznictwo) jak i w piśmiennictwie (przykładowo M. Pyziak - Szafraniecka w: "Kodeks Cywilny - Komentarz LEX. Część ogólna", teza 6 do [art. 5 k.c.](#)) zgodnie przyjmuje się, że [art. 5 k.c.](#) jako klauzula generalna służy ocenie wykonywania wszystkich praw podmiotowych, niezależnie od ich przynależności do określonej części prawa cywilnego (prawo rzeczowe, rodzinne, zobowiązania itd.), niezależnie od majątkowego lub niemajątkowego, względnego lub bezwzględnego charakteru, niezależnie od postaci normatywnej (prawo władcze, roszczenie, prawo kształtujące). Co do zasady ocena z punktu widzenia ewentualnego nadużycia prawa podmiotowego nie omija żadnej kategorii stosunków cywilnoprawnych. Z drugiej strony trzeba mieć na uwadze, że stosowanie w konkretnej sprawie [art. 5 k.c.](#) jest z założenia dopuszczalne tylko wyjątkowo i można przepis ten stosować w sytuacji, gdy w innej drodze nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonywaniem prawa

podmiotowej drugiej osoby. Wszelkie rozstrzygnięcia będące wyjątkiem od zasady ochrony tych praw wymagają ostrożności oraz wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego przypadku (wyroki Sądu Najwyższego: z 19 marca 2014 r. I CSK 297/134 nie publ., LEX nr 1526581 i z 11 kwietnia 2013 r. II CSK 438/12 nie publ., LEX nr 1341662, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 września 2014 r. I ACa 404/14 nie publ., LEX nr 1526987). Zdaniem Sądu sama choroba psychiczna pozwanego nie uzasadnia oceny wystąpienia przez powoda z żądaniem objętym pozwem, jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z pkt. 1.2 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) pozwany zobowiązał się do utrzymywania aktywnej karty SIM przez oznaczony czas obowiązywania umowy. Umowa łącząca strony została zawarta na czas oznaczony do wykonania ostatniego obowiązkowego doładowania kwotą minimalną, którego termin upływał z końcem 31 sierpnia 2017. Pozwany miał obowiązek w każdym z pierwszych 24 cykli rozliczeniowych co najmniej jeden raz doładować konto kwotą minimalną. W szczególności pozwany zobowiązał się do dokonania 12 obowiązkowych doładowań kwotą 35 zł, a następnie 12 kolejnych obowiązkowych doładowań kwotą 70 zł. Ponieważ pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania strona powodowa w dniu 23 maja 2017 r. wypowiedziała umowę o świadczenie usług ze skutkiem na dzień 22 czerwca 2017 r. Należy zwrócić uwagę, że strona pozwana nie kwestionowała zarówno faktu niewywiązania się z umowy poprzez brak doładowania konta, jak również daty wypowiedzenia umowy, czy w końcu wysokości dochodzonej kwoty tytułem zwrotu ulgi. Roszczenie powoda znajduje swoją podstawę w art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne i stanowi opłatę z tytułu zwrotu ulgi w związku z przedwczesnym zakończeniem umowy. Zgodnie z powołanym przepisem w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe.

W związku z zawarciem umowy powód udzielił pozwanemu ulgi w wysokości nie mniejszej niż maksymalny wymiar kary określonej w pkt. 6.2 umowy. Jednostronne rozwiązanie umowy przed upływem czasu oznaczonego, na który została zawarta, dokonane przez pozwanego lub powoda z winy pozwanego, oznaczało naruszenie przez pozwanego zobowiązania niepieniężnego do utrzymania aktywnej karty SIM przez ten czas. W takim przypadku pozwany miał zapłacić na pisemne żądanie powoda karę umowną, której maksymalny wymiar wynosił 928,67 zł. Zgodnie z pkt. 6.3 kara umowna ulegała pomniejszeniu o proporcjonalną wartość jej maksymalnego wymiaru za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Jak już była o tym mowa powyżej E. J. nie kwestionował wysokości dochodzonej kwoty tytułem zwrotu ulgi. Mimo to strona powodowa w piśmie z dnia 30 października 2018 r. przedstawiła dokładne wyczerpujące wyliczenie dochodzonej kwoty.

Obok kwoty 256,03 zł tytułem zwrotu przyznanej ulgi, strona powodowa dochodziła również kwoty 15,86 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia po wskazanej dacie płatności do dnia 12 maja 2018 r. Strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Tym samym za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należało przyjąć art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. z uwagi na fakt, iż na objętą żądaniem pozwu kwotę składały się także odsetki.

Całość powyższych rozważań daje asumpt do wniosku, iż powód udowodnił żądanie pozwu. W konsekwencji Sąd zasądził od E. J. na rzecz powoda kwotę 271,89 zł.

Zgodnie z art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W ocenie Sądu trudna sytuacja majątkowa pozwanego w pełni uzasadnia zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa zacytowanego przepisu. Zresztą sam powód w piśmie procesowym z dnia 30 października 2018 r. wskazał, że po prawomocnym zakończeniu postępowania pozwany może złożyć wniosek o rozłożenie świadczenia na raty. W związku z tym zasądzoną w punkcie 1 kwotę 271,89 zł Sąd rozłożył na 14 miesięcznych rat, w tym 13 rat po 20 zł każda, a ostatnia 14-ta rata w wysokości 11,89 zł, płatnych z góry do 15-go dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ustalając termin płatności pierwszej raty do 15-go dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację życiową i majątkową E. J.. Wymienione okoliczności, zdaniem Sądu, oceniane przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadniają odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią przepisu art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanego. Wskazany przepis pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. Do kręgu wypadków szczególnie uzasadnionych należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są między innymi sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony. Wskazać przy tym należy, że całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być oceniony z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 2013-11-27, sygn. akt I ACa 725/13; postanowienie SN z dnia 2013-10-24, sygn. akt IV CZ 61/13).

Pozwany posiada orzeczenie zaliczające go do znacznego stopnia niepełnosprawności. E. J. od 1 marca 2018 r. otrzymywał rentę w wysokości 1.029,80 zł. Decyzją z dnia 5 października 2018 r. Prezydent Miasta Ł. przyznał pozwanemu zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 184,42 zł. Od 1 stycznia 2018 r. E. J. ponosi opłatę w wysokości 704,90 zł w związku z pobytem w domu pomocy społecznej. Powyższe okoliczności uzasadniają odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu i przemawiają za odstąpieniem od obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu całości kosztów procesu należnych stronie przeciwnej, która wygrała sprawę. Dlatego też Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

Ponieważ postanowieniem z dnia 17 grudnia 2018 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego, w punkcie 4 wyroku Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu. Wysokość wynagrodzenia została ustalona na podstawie § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2018 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu i uwzględnia 23 % stawkę podatku VAT.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.